

lig, at nogen anden skulde besidde hende. Egenkærligheden og hans saarede Forfængelighed havde i de forløbne Timer hidset ham op til den Indbildning, at han virkelig elskede hende. For første Gang i sit Liv syntes han at forstaa Ordet Tilbedelse. Som han i dette Øjeblik saae hende for sig, med det smalle, blege Ansigt indrammet af mørke Haarbølger, paa en Baggrund af luende Solnedgangsrødt og sorte, højtidelige Træstammer, blev hun et helligt Væsen for ham, og han var ude af sig selv ved Tanken om, at den klamme Eybert eller en anden Hr. Fiskeblod skulde vanhellige denne skønne, stolte Jomfruelighed, at overhovedet nogen anden end han selv skulde faa disse mulmsorte Øjnes uudgrundelige Sibylleblik til at briste i jordisk Elskovsfryd! — Men det skulde heller ikke ske. Med sammenbidte Tænder gentog han for sig selv, at han ikke vilde give tabt. Hans Livsløsen „Jeg vil“ skulde nu staa sin Prøve. Saa fik det gælde Knald eller Fald!

Hvad han egentlig havde i Sinde at foretage sig for at tiltrodse sig Jakobes Gunst, vidste han endnu ikke. Han vilde i saa Henseende lade Tilfældet raade og blindthen give sig sine Indskydelser i Vold. En lille Triumf havde han iøvrigt at bygge paa midt i sit Nederlag. Baade ved Middagsbordet og nu paa Køreturen mente han at kunne spore, at Jakobe følte sig lidt besværet af Hr. Eyberts Elskværdigheder og undertiden maatte lægge Baand paa sig for ikke at blive utaalmodig over den ret fortrolige Tone, han allerede tillod sig overfor hende. Nu gjorde han en ny Iagttagelse. Ved et af de røde Skovled, der aabnedes for dem, stod en fattig Kone og falbød Blomster; Eybert købte en